

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/398/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6617208383
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6617208383.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobkyne B. A., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. W. Y. XX, právne zastúpenej JUDr. Bronislavou Garajovou, advokátkou so sídlom Poltár, Železničná 291, proti žalovanej B.. X. T., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom L. A. XXXX/XX, T., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/14/2017-188 z 20. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaná je **p o v i n n á** zaplatiť žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Lučenec, ako súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“, resp. „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“), odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 20. 09. 2018 zrušil podielové spoluvlastníctvo strán sporu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX, katastrálne územie a obec A. C. Y. ako parcely EKN parcela č. XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 766 m² a parcela č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 155 m² s tým, že novovytvorené parcely Geometrickým plánom č. XXC/XX/XXXX súdneho znalca Ing. Jána Šimuna zo dňa 04. 07. 2018, ktorý tvorí súčasť rozsudku, a to parcely č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 174 m², parcelné č. XXXX/XX - záhrada o výmere 285 m² a parcela č. XXXX/XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 155 m² prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej a novovytvorené parcely č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 125 m² a parcela č. XXXX/XX - záhrada o výmere 182 m² prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne (I. výrok). Zároveň zriadil vecné bremeno práva čerpať vodu zo studne na parcele č. XXXX/XX v prospech žalovanej bezodplatne (II. výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalovaná je povinná nahradiť žalobkyňi trovy konania v celosti, vo výške ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vyšším súdnym úradníkom (III. výrok).

2. V úvode svojho rozhodnutia prvoinštančný súd uviedol, že žalobkyňa sa žalobou voči žalovanej domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. A. L. Y., zapísaných na Okresnom úrade Lučenec, katastrálny odbor na LV č. XXX. V teréne ide o pozemky tvoriace dvor a záhradu pri rodinnom dome žalobkyne so súp. č. XX, pričom žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou pozemkov zastavaných rodinným domom a časti záhrady zapísanej na LV č. XXXX. Žalovaná je výlučnou vlastníčkou rodinného domu a nehnuteľností vedených na LV č. XXXX. Žalobkyňa navrhla reálnu deľbu nehnuteľnosti tak, že sa stane výlučnou vlastníčkou reálnej vyčlenenej časti parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 370 m² a žalovaná sa stane výlučnou vlastníčkou reálne vyčlenenej časti parc. č. XXXX/X o výmere 296 m² a celej parc. č. XXXX/XXX zastavané plochy

a nádvoria o výmere 155 m² s tým, že jej súd uloží povinnosť vyplatiť žalovanej sumu 127,- Eur na vyrovnanie spoluvlastníckych podielov.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa ustanovení § 136 ods. 1, 2, § 141 ods. 1, § 142 ods. 1, 2, 3, §151n ods. 1, 2, § 151p ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Konštatoval reálnu del'bu nehnuteľností, ktorá bola preukázaná znaleckým posudkom znalca Ing. Jána Šimuna a ustálený variant č. 5 považoval z hľadiska ďalšieho ekonomického využívania novovzniknutých parciel za najpriateľnejší a najvhodnejší, zohľadňujúci existujúce vlastnícke vzťahy k parcelám, ktoré susedia s parcelami v spoluvlastníctve strán sporu, a ktoré sú vo výlučnom vlastníctve tej-ktorej strany. Preto prikázal do výlučného vlastníctva bývalých spoluvlastníčok novovzniknuté parcely, pri rešpektovaní výšky ich spoluvlastníckych podielov, korešpondujúc výmeru novonadobudnutých parciel. Z dôvodu studne nachádzajúcej sa na jednej z novovzniknutých parciel vo vlastníctve žalobkyne, ktorá bola pôvodne súčasťou pozemku v podielovom spoluvlastníctve strán sporu a s poukazom na hospodárnosť, ako aj ďalšiu potrebu účelného využitia novovzniknutej parcely vo vlastníctve žalovanej zriadil v prospech žalovanej vecné bremeno spočívajúce v práve čerpať vodu z predmetnej studne. Považoval to za účelné pri predchádzaní predlžovania sporu určením hodnoty studne a jej eventuálneho započítania vo vzťahu k hodnote novovzniknutých parciel s tým, že žalobkyňa je povinná žalovanej umožniť čerpanie vody zo studne bezodplatne ako kompenzáciu za to, že predmetnú studňu nadobudla spolu s novovzniknutou parcelou.

4. O nároku na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) aplikujúc zásadu úspechu, podľa ktorej žalobkyňi priznal náhradu trov konania voči žalovanej v celosti.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne, eventuálne napadnutý rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V odvolaní namietala žalobkyňou uvádzané mimosúdne jednania v roku 2016, pretože jediný návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva jej bol zaslaný v písomnej podobe v januári 2017, kedy sa dozvedela o zmene spoluvlastníkov predmetných parciel, ktorých spoluvlastníčkou sa žalobkyňa stala osvedčením o vydržaní v októbri 2016. Pretože v mimosúdnom návrhu žalobkyňa požadovala o 285 m viac ako pripadalo na jej spoluvlastnícky podiel, nemohla s týmto návrhom súhlasiť, nakoľko v uvedenom období už vedela o svojom podnikaní ako samostatne hospodáriaci roľník (ďalej len „SHR“) a o tom, že na príľahlých parcelách bude mať zriadené chránené pracovisko, pričom aby mohla obdržať priamu podporu zo zdrojov Európskeho poľnohospodárskeho záručného fondu EPZF v podnikaní, musela mať minimálnu výmeru pozemku 0,3 ha súvislej plochy. Po prepočítaní výmery parciel, ktoré sú v jej výlučnom vlastníctve a parciel, ktoré sú predmetom sporu jej vyšla výsledná plocha 3154 m², preto ak aby jej pripadla po zrušení spoluvlastníctva o 285 m² menšia plocha, nemohla by získať uvedenú podporu, nakoľko by klesla pod požadovanú výmeru. Biochov hydiny je prísne viazaný na dodržiavanie predpisov a smerníc EÚ, ktoré stanovujú počet zvierat na m² výbehu aj ustajňovacej plochy a strata výmery, napr. 100 m² výbehu znamená stratu možnosti chovať 25 nosníc. Nakoľko od roku 2015 je invalidná dôchodkyňa a príjem z biofarmy je jediným zdrojom jej príjmu, zmenšenie výmery pozemku o 285 m², by výrazne znížilo jej príjmy a schopnosť ďalej podnikáť. Poukázala na snahu získať notársku zápisnicu o vydržaní spoluvlastníckeho podielu žalobkyňou, keďže mala dôvodné pochybnosti o splnení podmienok vydržania a existencie domnelého právneho titulu, preto navrhla, aby žalobkyňa predložila notársku zápisnicu o vydržaní spoluvlastníckeho podielu, ktorá jej námietka nebola akceptovaná, prvoinštančný súd neprerušil konanie a nevyzval ju k podaniu žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Z písomného vyjadrenia žalobkyne bolo zrejmé, že nebola splnená minimálne podmienka nepretržitej 10 ročnej držby parcely EKN p. č. XXXX/XXX. Súdom zvolený variant č. 5 pre reálne rozdelenie spoločných pozemkov síce zohľadňuje veľkosť spoluvlastníckych podielov, ale nie účelnosť, pretože na novovzniknutej parc. č. XXXX/XX, ktorá pripadla žalobkyňi a s príľiadnutím aj na druh pozemku - záhrada, nebude uvedená parcela žalobkyňou funkčne využívaná, pretože žalobkyňa v minulosti ani v súčasnosti na pozemkoch, ktoré sú v jej výlučnom vlastníctve nechovala hospodárske zvieratá, ani na nich nikdy nepestovala ovocie či zeleninu. Pozemky využívala iba na pestovanie burín a invazívnych rastlín. Za predpokladu, že by sa ona stala výlučnou vlastníčkou predmetnej parcely, využívala by ju ako doposiaľ na pasenie nosníc, ktoré majú znáškové hniezda v hospodárskej budove na parcele č. XXXX/X v jej výlučnom vlastníctve a

hospodársku budovu na spornej parcele po jej oprave by využívala na uskladnenie podstielkovej slamy, či sena. Pri rozdelení parc. č. XXXX/X podľa variantu č. 5 nebudú mať nosnice prístup k zelenej pastve a ak by mali prístup k pastve, nebudú mať prístup k znáškovým hniezdam, pričom na účelne využitie novovzniknutých parciel budú potrebné omnoho vyššie finančné náklady spojené s oplotením pozemkov, či vybudovanie novej hospodárskej budovy, kde sa budú nachádzať znáškové hniezda nosníc, a v ktorej sa budú môcť nosnice ukryť pred predátormi či nepriaznivým počasím. Za vhodné považovala pozdĺžne rozdelenie pozemkov po celej dĺžke parc. č. XXXX/X, resp. vyporiadanie pozemkov nie na základe veľkosti spoluvlastníckych podielov a to s prihliadnutím na dôvody hodné osobitého zreteľa. Namietala taktiež rozhodnutie prvoinštančného súdu ohľadne náhrady trov konania s poukazom na § 150 OSP, pretože skutočnosťou ňou uvedené potvrdzujú výnimočnosť prípadu, vzhľadom na jej postoj počas sporu, v ktorom zdôrazňovala, že chce iba svoj spoluvlastnícky podiel 2/3 a právo čerpať vodu zo studne nachádzajúcej sa na spoločnom pozemku. Poukázala na svoju sociálnu a finančnú situáciu, zdravotný stav a skutočnosť, že okrem bežných úžitkových plemien hydiny, chová na svojej farme ohrozené druhy zvierat a je potrebné dbať, aby nedošlo k ich úplnému vyhynutiu, k čomu treba vytvárať dobré životné podmienky. Zároveň namietala postup prvoinštančného súdu, ktorý ju nepoučil o možnosti požiadať o oslobodenie od súdnych poplatkov, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnila sa s variantom č. 5 rozdelenia pozemkov navrhnutým znalcom vzhľadom na funkčné využitie pozemkov, pričom sa nemôžu zohľadňovať len súčasné pomery a prípadné podnikateľské aktivity žalovanej, ale treba prihliadať na účelne využitie vecí nielen v súčasnosti, ale aj v budúcnosti, a to nielen pre jednu zo strán sporu. Konštatovala, že súčasné podnikanie žalovanej môže byť dočasné a nemôže byť považované za dôvod hodný osobitého zreteľa, ktorý by obmedzil jej vlastnícke právo. V spore bolo zrejmé, že spoluvlastníctvo je možné vyporiadať rozdelením vecí a okolnosťou prevažujúcou nad právom žalobkyne mať vlastný dvor a záhradu, nemôže byť chov hydiny žalovanou.

8. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôvodnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo aj právne správne posúdil. Odvolací súd (v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením, ktoré je dostatočne potrebné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými, skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ust. § 220 ods. 2 CSP.

11. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia (v súlade s citovaným ust. § 387 ods. 2 CSP), preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovanej uvedené v odvolaní.

12. Odvolací súd dodáva, že konanie o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva v zmysle § 142 OZ je iudicium duplex, t. j. konaním v ktorom súd nie je viazaný návrhom spoluvlastníka o spôsobe zrušenia i rozdelenia nehnuteľností, ale môže rozhodnúť aj inak (§ 216 ods. 2 CSP). OZ v § 142 ods. 1 upravuje jednotlivé taxatívne spôsoby vyporiadania podielového spoluvlastníctva a súčasne ustanovuje ich poradie (1/ rozdelenie vecí, 2/ prikázanie vecí za náhradu, 3/ nariadenie jej predaja), ktoré je pre súd záväzná (R 1/89, str.3, tiež Rc 54/73, obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 169/95, sp. zn. 2 M Cdo 3/2004). Pri zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva zákonná úprava trvá na tom, aby súd prihliadal na veľkosť spoluvlastníckych podielov a na účelne využitie vecí. Zo systematiky právnej úpravy (§ 142 ods. 1 OZ od 1. januára 1992) vyplýva, že uvedené pravidlo sa má použiť na každý spôsob vyporiadania (pri reálnom rozdelení i prikázaní vecí), mimo predaja

veci. Pokiaľ ide o posúdenie možnosti uplatnenia prvého spôsobu vyporiadania spoločnej veci - jej reálneho rozdelenia, súd tu prihliada na veľkosť spoluvlastníckych podielov i na účelné využitie veci vzniknutej rozdelením. Prihliadnutie na veľkosť podielov neznamená, že v každom prípade súd bude rozdelenie veci podriaďovať aritmetickému vyjadreniu veľkosti podielov, ale ich účelnému využitiu. To znamená, že konečné rozdelenie z hľadiska účelu užívania nemusí vyjadrovať absolútnu mieru veľkosti spoluvlastníckeho podielu a do úvahy preto prichádza i finančná náhrada (reálne rozdelenie veci tzv. kombinovaným spôsobom vyporiadania). Pritom súd dbá, aby rozdelením nevznikli nefunkčné veci alebo aby pomer rozdelených vecí svojou veľkosťou nebol vo výraznom nepomere k veľkosti pôvodných podielov. Vo vzťahu k nehnuteľnostiam platí, že ich rozdelenie nie je dobré možné, ak by ani po adaptácii nemohli vzniknúť rozdelením samostatné veci alebo ich časti vzniknuté rozdelením by z hľadiska povahy a funkčného využitia nemohli slúžiť jednotlivým vlastníkom. Pokiaľ ide o možnosť reálneho rozdelenia pozemkov, tu sa vychádza z posúdenia hľadísk územného plánovania, prístupu ku komunikáciám, a účelného technického spôsobu navrhovaného riešenia (2 Cz 47/70). Ďalej je potrebné zohľadniť polohu pozemkov, ich tvar i celkovú plochu (Rc 54/1973). Určujúcim hľadiskom pre možnosť reálneho rozdelenia pozemku na viac samostatných pozemkov je zistenie, či u novo vzniknutých pozemkov je zabezpečený prístup z komunikácie, a to buď priamo z komunikácie alebo cestou po cudzom pozemku.

13. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná ohľadne vyporiadania spoluvlastníctva mala záujem o prikázanie celej parc. č. XXXX/X. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je reálna deľba nehnuteľností možná vzhľadom na ich povahu a funkčné využitie, pretože reálnou deľbou vzniknú nehnuteľnosti, ktoré sú účelne využiteľné pre obe strany sporu a vzniknú pozemky spĺňajúce všetky prevádzkové podmienky na ich samostatné užívanie. Odvolacie argumenty žalovanej boli nespôsobilé spochybníť správnosť odvolaním napadnutého rozsudku, keď na jednej strane sa žalovaná chcela stať výlučnou vlastníčkou parc. č. XXXX/X z dôvodu potrebnej výmery pozemkov pre účely nároku na dotácie ako SHR, ale v odvolaní žiadala žalobu zamietnuť, čo možno považovať za protirečivý postoj. Reálna deľba pozemkov zohľadňuje veľkosť spoluvlastníckych podielov k obom parcelám, ktoré boli predmetom vyporiadania ako aj ich účelné využitie, keď obe strany majú zabezpečený prístup k novovzniknutým parcelám aj vzhľadom na to, že vlastní iné svoje parcely v ich okolí vo výlučnom vlastníctve.

14. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovanej, podstatou ktorej boli pochybnosti nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu žalobkyňou titulom osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva, túto považuje odvolací súd za irelevantnú a nemožno na ňu v predmetnom spore prihliadnuť. Podielové spoluvlastníctvo žalobkyne vyplýva z listu vlastníctva, pričom v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva súd nie je oprávnený skúmať správnosť a oprávnenosť nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu. Preto prvoinštančný súd postupoval správne, keď sa riadil meritom veci, pričom nebolo jeho povinnosťou riešiť otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a v tomto smere vyzývať žalovanú k podaniu žaloby o určenie vlastníckeho práva.

15. K ďalšej odvolacej námietke žalovanej ohľadne nevhodne zvoleného variantu č. 5 pre účely reálnej deľby nehnuteľností, odvolací súd dodáva, že samotná žalovaná sa počas sporu vyjadrovala súhlasne k zvolenému variantu č. 5. Navyše žalovaná uvádzala, že hospodársku budovu na novovzniknutej parcele č. XXXX/XX nikto zo strán sporu nevyužíva, je v schátralom stave a následne z jej postoja vyplynulo, že nebude požadovať výplatu za hospodársku budovu, domáhala sa iba zriadenia vecného bremena práva čerpať vodu zo studne. So zvoleným variantom č. 5 súhlasila žalobkyňa. Aj odvolací súd sa stotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že deľba nehnuteľností podľa variantu č. 5 je z hľadiska ekonomického využívania novovzniknutých parcel najpriateľnejšia, pričom zohľadňuje veľkosť spoluvlastníckych podielov strán sporu k obom parcelám, ktoré sú predmetom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, teda nielen k parc. č. XXXX/X, ale aj k parc. č. XXXX/XXX. V prejednávanom prípade teda nie je možné prihliadať iba na ekonomické záujmy žalovanej ako SHR, ktorá potrebuje pre účely chovu hydiny požadovanú výmeru pre dotácie, pričom k reálnemu rozdeleniu sporných parcel došlo pri rešpektovaní výšky spoluvlastníckeho podielu žalovanej a tomu zodpovedajúcej výmere spolu 614 m². Argumenty žalovanej, že žalobkyňa v minulosti pozemky nevyužívala, nechovala na nich zvieratá, či nepestovala ovocie alebo zeleninu, sú bez akejkoľvek relevancie vo vzťahu k otázke posúdenia funkčného využívania nehnuteľností po ich reálnej deľbe. Je vecou žalobkyne, ako bude nakladať s parcelami, ktoré vzniknú po reálnom rozdelení pôvodnej spoločnej nehnuteľnosti.

16. Prvoinštančný súd správne rozhodol aj o zriadení vecného bremena v prospech žalovanej a to práva čerpať vodu zo studne nachádzajúcej sa na novovzniknutej parcele, ktorá po reálnej delbe pripadla do výlučného vlastníctva žalobkyne, s ktorým vecným bremenom počas sporu súhlasili obe strany.

17. Podstatou odvolacích námietok žalovanej bol aj III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie v súvislosti s rozhodnutím o náhrade trov konania, pretože podľa nej boli dôvody hodné osobitného zreteľa na iné rozhodnutie.

18. Odvolací súd k tejto námietke uvádza, že ak všetci spoluvlastníci súhlasia so zrušením a vyporiadaním spoluvlastníctva a sporný je medzi nimi iba spôsob vyporiadania, je to treba zohľadniť aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania, úspech v konaní nemožno posudzovať iba podľa toho, že spoluvlastníctvo bolo na základe žaloby zrušené a žalobca tak bol úspešný. Súd musí vychádzať z toho, čo (aká zásadná otázka) bolo medzi stranami sporné, k čomu bolo vedené dokazovanie a ako bol tento spor vyriešený v rozhodnutí (uznesenie NS ČR zo dňa 27. 10. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2059/2015). Úspech vo veci je treba hodnotiť nielen vo vzťahu k samotnej žalobe, ale aj vo vzťahu k celému priebehu konania, k záverečným procesným stanoviskám strán sporu a s prihliadnutím k tomu, či nejde zo strany sporu o zneužitie jej procesných práv (uznesenie NS ČR zo dňa 10. 09. 2014, sp. zn. 22 Cdo 3389/2014).

19. Zohľadňujúc vyššie uvedené kritériá odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania a úspešnej žalobkyňi priznal ich náhradu v plnej výške. Žalobkyňa navrhovala reálnu delbu nehnuteľností a na základe výsledku znaleckého dokazovania súhlasila so zvoleným variantom rozdelenia a vyporiadania pozemkov č. 5. Nemožno preto poprieť jej úspech v spore a nárok na náhradu trov konania.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, a to aj vrátane závislého výroku o trovách konania (III. výrok), pretože prvoinštančný súd náležite aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na plný úspech žalobkyne v spore.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu), vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalobkyňa, ktorá má nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania, preto jej odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100%.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).